

GEBEDSVERHOORING,

DOOR

W. ZIETHE.

UTRECHT, J. H. VAN PEURSEM.

Prijs f 0.7½, per 25 ex. f 1.50, per 50 ex. f 2.50.

GEBEDSVERHOORING.

Vrouw Grant had de eene beproeving na de ander moeten ondervinden. Nog jong zijnde, was zij in het huwelijk getreden met een koopman, die eene bloeiende zaak had; bovendien getuigde ieder, die hem kende, dat hij een braaf en oppassend man was. De jonge vrouw leefde verscheidene jaren gelukkig en tevreden, en werd moeder van twee kinderen, die haar veel vreugde gaven. Geene zorgen had zij: alles wat zij wenschte viel haar ten deel. Om kort te gaan, haar levenspad was zonnig en met rozen bezaaid; maar plotseling kwam er een slag, die het gansche gebouw van haar aardsch geluk deed instorten. Een schuldenaar van haren man staakte zijne betalingen, en dit verlies was grooter dan haar echtgenoot ooit zou kunnen te boven komen. Korten tijd daarna ging ook hij bankroet. Nu scheen het alsof de slagen elkander opvolgden. De heer Grant lag ziek, toen deze treurige zaak plaats vond, en, zooals zich laat denken, trok hij zich het verlies van zijn vermogen zeer aan. Zijne ziekte verergerde, en weinige weken later stierf hij. Daar stond nu de arme vrouw treurend en weenend aan zijn graf. Zij en hare kinderen hadden hunnen geliefden vader en verzorger verloren, en met hem waren zij van

alle middelen beroofd. Slechts honderd daalders bleef der arme weduwe en haren kinderen over, nadat alle schuldeischers voldaan waren. En nog was deze som de gift van een vriend, die uit medelijden haar het hem toekomende geld had geschonken. Zoo was dan het gebouw van haar aardsch geluk geheel vernietigd. Nu moest de arme vrouw van den morgen tot den avond hard werken, om zich en haren kinderen een eerlijk stuk brood te verschaffen. Zij deed het trouw en onvermoeid. En de barmhartige Vader in den hemel, Die Zich zelve in Zijn Woord een Vader der weezen en een Man der weduwen noemt (Ps. 68 : 6), zegende hare vlijt en den arbeid harer handen. Overvloed was er wel is waar niet, ja, niet meer dan het allernoodigste kwam in het huis der weduwe; maar toch leed zij met hare kinderen geen gebrek. Zij hadden voedsel en kleeding, en waren daarmede tevreden. Maar het beste van alles was, dat vrouw Grant door de beproeving tot God werd gebracht. Het gebed was hare kracht, Gods heilig Woord haar lust en hare vreugde geworden, en het vertrouwen op den Onzienlijke het anker, dat haar levensscheepje voor schipbreuk bewaarde te midden der golven op de groote levenszee. Met ernst en aandrang jaagde zij de heiligmaking na, en 't was dus niet meer dan natuurlijk dat zij ook trachtte hare beide kinderen, Karel en Elisabet, in de vreeze des Heeren groot te brengen. Wat zij ook voor hen begeerde, vóór alle dingen, dat zij waarlijk discipelen des Heeren en kinderen Gods mochten worden. Zoo verliep het

eene jaar na het andere. Haar zoon Karel werd lidmaat der kerk. De vrome moeder schonk hem bij die gelegenheid een zakkijbel, met den wensch, dat het Woord Gods eene lamp voor zijn voet en een licht op zijn pad mocht zijn. Op het schutblad had zij een krans geteekend, en daarin haar naam geschreven met de woorden: „Aan mijnen geliefden zoon.” Daarop volgde het volgende versje:

«Houd vast aan 's Heeren Woord;
 «Het zij uw troost op aarde:
 «Eens zal 't uw troost daar boven zijn,
 «Houdt gij het hier in waarde.»

En eindelijk de spreuk, waaraan zij zich in de droevigste en smartelijkste dagen haars levens had vastgeklemd en verkwikt: «Zijne goedheid duurt in eeuwigheid.» Ps. 118 vs. 1.

Karel Grant was toen zestien jaar oud, en een flink, knap jongmensch geworden. Het moederlijk oog rustte met welgevallen op den bloeienden zoon. Dat was misschien de reden, dat zij eene groote fout beging. Zij maakte zich diets, dat zij hem dagelijks noodig had, maar in den grond der zaak kon hare moederliefde het niet verdragen, dat zij van haren zoon scheidde. Daarom, in plaats van hem bij den eenen of anderen baas in de leer te doen, opdat hij een ambacht zou leeren, liet zij hem te huis en liet hem daar enkele zaken doen, die de huishouding vorderde. Doch dat was niet veel, en zoo gebeurde het, dat Karel menig uur in ledigheid doorbracht. Nu, het oude spreekwoord zegt: „Ledigheid is des duivels

oorkussen." Het was omtrent dien tijd, dat een jong matroos uit de nabuurschap, Thornton genaamd, van eene lange zeereis terugkeerde. Karel Grant ontmoette hem dikwijls, en luisterde met gespannen aandacht naar de avontuurlijke verhalen van zijnen nieuwen vriend. Hoe verlangde hij ook dergelijke dingen te zien en te beleven! De matroos sloeg hem voor, de volgende reis mede te maken. In het begin schrikte Karel van dezen voorslag, en wees dien van de hand, dewijl hij zijne moeder dit verdriet niet wilde aandoen. Maar zijn nieuwe vriend drong des te meer aan, en ondersteunde zijnen wensch met allerlei verhalen en beloften van eene schoone toekomst. Dag en nacht vervolgden deze gedachten den armen Karel. Zijn jeugdig bloed kookte, en eindelijk zegevierde zijne lichtzinnigheid. Hij besloot, zich buiten weten zijner moeder in te schepen, en de reis met Thornton te doen. De nacht, tot de ontvluchting bestemd, was daar. Zijne moeder en zijne zuster lagen rustig te slapen, toen Karel heimelijk opstond, zich aankleedde, eenige kleedingstukken inpakte, en wegging. Het was een liefelijke heldere zomernacht. Toen de onbezonnen jongeling den hoek der straat omsloeg, klopte zijn hart met hevigheid. Het viel hem zwaar, zeer zwaar, zijne geliefde moeder en zuster, de twee eenige wezens, die hij op aarde liefhad, te verlaten. Hij stond stil, alsof hij zich bedacht; hij bleef nog eens staan, draaide zich om, en sloeg een blik op het zoeven verlaten huis, grooten lust hebbende om terug te keeren.

In denzelfden oogenblik hoorde hij zijn vriend,

die hem zachtjes toeriep, dat hij op hem wachtte. Vol schaamte van in Thornton's oogen zwak en besluiteloos te schijnen, ging Karel in vertwijfeling weg, terwijl heete tranen over zijne wangen rolden. De matroos ontving hem met vreugde. Zij liepen nu haastig de stad uit, den straatweg langs, die hen naar de havenplaats bracht, en toen de morgen aanbak, waren zij reeds een heel eind gevorderd. Na weinige dagen hadden zij het doel van hunnen tocht, het schip, bereikt, dat reeds zeilree lag. Op de aanbeveling van Thornton werd Karel Grant dadelijk door den kapitein als matroos aangenomen. Kort daarop werd het anker gelicht, en nu ging het vooruit op de baren der zee, de wijde, wijde wereld in.

Toen vrouw Grant des morgens ontwaakte, was zij niet weinig verwonderd, haren zoon niet te vinden. Eerst bekommerde zij zich er niet over, dewijl het wel eens meer gebeurd was, dat Karel vroeg opgestaan en uitgegaan was. Maar toen hij in den loop van den dag nog niet terugkwam, werd het haar angsig om het hart. Zij liet bij de bureu en vriende inlichtingen inwinnen, maar niemand kon haar zeggen, waar Karel gebleven was. Zij liet in de geheede stad zoeken en vragen, maar te vergeefs. Haan geliefde zoon bleef weg. Eindelijk ontdekte zij, lat zijne beste kleederen en ondergoed ook verdwenen waren, alsmede zijn zakbijbel, zoodat de arme moeder eindelijk wel begreep, dat haar zoon haar heimelijk en voorbedachtelijk had verlaten.

Nu volgden e droevige dagen en nachten. Moeder en dochter weerden te zamen van angst en zorg om

den geliefden zoon en broeder, die hen verlaten had. Eindelijk kwam er een brief, die haar volle zekerheid omtrent zijn lot gaf.

De brief luidde als volgt:

Lieve, beste moeder!

Kunt gij het mij vergeven, dat ik zonder uwe voordr- kennis en tegen uwen wil gehandeld heb? Ik ben op het schip „De Fortuna”, dat op dezen oogenblik naar Australië zeilt. Sedert ik u verliet heb ik geene rust gehad voor mijn geweten. Ach, lieve moeder! vergeef mij mijne dwaze lichtzinnigheid. Na eenige jaren hoop ik met Gods hulp terug te keeren, en u en mijne lieve zuster Elisabet tot troost te zijn. O, zoo gaarne deed ik thans iets voor u beider! Kus haar voor mij. Lieve moeder! wat zal ik u nog meer zeggen, dan dat ik hoop, dat gij voor mij zult bidden! Ik heb mijn zakbijbel medegenomen, en zal hem trouw bewaren en lezen. Vaarwel!

Uw teeder liefhebbende zoon

Karel Arant.

Hoewel deze brief de treurige vermoedens der weduwe tot zekerheid bracht, strekte hij toch het arme moederhart tot rust en troost. Nu wist zij ten minste, waar haar zoon zich bevond, en kon zij de hoop voeden, hem met Gods hulp na eenige jaren weder bij zich te zien. En vóór alle dingen vond zij hierin haren troost, dat hij berouw had over zijne lichtzinnige handelwijze, en dat zij kon vertrouwen,

dat de levenservaring, die hij zou opdoen, en het dierbare boek, dat hij had medegenomen, tot zegen voor zijne onsterfelijke ziel zouden zijn. Hare smart was evenwel groot, vooral in den eersten tijd: ieder uur miste zij haren Karel, maar van lieverlede werd zij rustiger. Dagelijks spraken moeder en dochter over den afwezigen jongeling, en troostten zich met de gedachte, hem eens weder te zullen zien. Ook in deze beproeving erkende zij Gods hand, en boog zich met ootmoed onder de kastijding des hemelschen Vaders. Dikwijls troostte zij zich met de woorden van den psalmist, die zij geloovig herhaalde: „O God! Uw weg is in het heiligdom!” „Uw weg is in de zee, en Uw pad in groote wateren!” (Ps. 77:14, 20.) En dan kon zij weder met vertrouwen voor haren zoon bidden. En aan het einde van alles kwam altijd weder de oude spreuk, hare lievelingspreuk: „Zijne goedheid duurt in eeuwigheid.”

Doch er kwamen ook dagen en nachten, dat het haar bang was. Als het stormde en waaide, dan beefde zij voor haren Karel, die zich op de groote diepe zee, en misschien in levensgevaar bevond. Maar ook in zulke uren kon zij haar kind geloovig aan Hem overgeven, tot Wien zij kon zeggen: „Gij heerscht over de opgeblazenheid der zee; wanneer hare baren zich verheffen, zoo stilt Gij ze.” Dan zag zij op haren Heiland, en bad tot Hem, Die eens tot de woeste zee had gesproken: „Zwijg stil!” En het eindakkoord van al haar hopen bidden en biddend hopen was weder: «Zijne goedheid duurt in eeuwigheid!»

Zoo waren vier jaren voorbijgegaan, en gedurende al dien tijd had de arme moeder niet de minste tijding van haren zoon ontvangen. Daar kwam opeens de tijding, dat het schip „De Fortuna” op zee was verbrand. Men vertelde er bij, dat slechts twee of drie personen gered waren, waaronder een jong matroos, Karel Grant geheeten. Later werd dat bericht noch bevestigd, noch ontkend. Men hoorde niets meer van het schip. Moeder en dochter bleven in groote onzekerheid en ongerustheid omtrent het lot van den geliefden zoon en broeder. Maar de moeder bad immer en immer, en haar slotwoord was: „Zijne goedheid duurt in eeuwigheid!”

Daar begon opeens de gezondheid van vrouw Grant te verzwakken: een onophoudelijke hoest kwelde haar nacht en dag, en hare krachten namen snel af. Hare vrienden en bekenden zagen met angst en zorg, hoe eene uittering zich van haar meester maakte. De geneesheer deed wat hij kon, maar niets mocht baten: de ziekte werd hoe langer hoe erger. Eerst bleef de lijdende vrouw te huis, daarna hield zij hare kamer, en eindelijk kwam de tijd, dat zij het bed niet meer verliet. De trouwe predikant der kleine stad bezocht haar trouw. In gezonde dagen had hij haren stillen, vromen wandel met hartelijke vreugde gadeslagen, en nu verheugde hij zich over haar geduld op het ziekbed. De vrede, die alle verstand te boven gaat, straalde uit haar oog, en sprak uit al hare woorden en handelingen.

Eens toen de predikant weder naast haar bed zat, zeide zij tot hem: «Lieve leeraar! God weet het,

dat ik mij geheel en al heb onderworpen aan Zijnen altoos goeden en wijzen wil. Hem wil ik volgen, waarheen Hij mij ook leidt. Ik zal mijn mond niet opendoen over hetgeen Hij over mijn Karel heeft besloten; maar ach! ik heb zoo lang en zoo innig gebeden, dat ik mijn geliefd kind nog eenmaal op aarde mocht wederzien, en dat ik hem mocht wederzien berouwvol, ootmoedig en geloovig. Steeds blijf ik gelooven, dat de Heer mijn gebed genadig zal verhooren." Doch de leeraar kon deze hoop niet deelen: hij wist, dat de wegen des Heeren ondoorgrondelijk en onnaspeurlijk zijn; maar toch wilde hij aan de zieke hare hoop niet ontnemen, waaraan zij zich vastklemde, en waardoor zij zich verheugde en verkwikte. Daarom wilde hij haar uit Gods Woord troosten, ook in het geval, dat hare bede niet verhoord werd. Doch de zieke las zijne gedachten op zijn aangezicht, en sprak: „Misschien houdt gij mij voor zeer vermetel; maar ik klem mij vast aan de beloftenissen Gods. Hij heeft gezegd: „Roep Mij aan in den dag der benauwdheid, en Ik zal u uithelpen en gij zult Mij eeren." Ik heb Hem in de benauwdheid aangeroepen, dag en nacht heb ik Hem aangeroepen. En nu wacht ik op de verhooring van mijn gebed. Des Heeren Woord is getrouw: wat God belooft, dat doet Hij. Zou Hij iets beloven en het niet doen? Immers neen! Dat is mijn troost en hoop. Ik weet wel, het ziet er niet naar uit, dat mijn gebed verhoord zal worden: spoedig zal mijn hart opgehouden hebben te kloppen, en zal ik uitrusten van alle zorg en moeite. Misschien zijn mij nog eenige

dagen, misschien nog slechts eenige uren gegund. Maar dit geloof ik vastelijk, dat ik mijn arm verloren kind nog eens aan het hart zal drukken. Jaren geleden schreef ik in den bijbel, dien ik Karel bij zijne aanneming schonk: „Zijne goedheid duurt in eeuwigheid.” Geloof gij, lieve leeraar, dat de barmhartigheden mijns Gods ooit een einde kunnen hebben?” De leeraar sprak met haar naar hare behoefte. Hij wist het bij ervaring, dat de Heer dikwijls op andere en betere wijze de gebeden verhoort, dan wij kortzichtige stervelingen het wenschen. De zieke hoorde stil en aandachtig toe, maar den troost haars harten liet zij zich niet ontnemen. En toen hij opstond en haar de hand reikte, drukte zij die hartelijk, en zeide: „Zijne goedheid duurt in eeuwigheid.”

Weder verliepen er eenige dagen, en de zieke werd dagelijks zwakker. Haar stervensuur was daar. Eenige vriendinnen boden zich aan, des nachts met de dochter bij haar te waken. Elisabet nam dit aanbod dankbaar aan, hoewel zij zich had voorgenomen, tot het laatste oogenblik zelve hare geliefde moeder bij te staan. De nacht kwam, helder en liefelijk, stil en zacht. Stil en vreedzaam was het ook in de ziekenkamer: men hoorde slechts de zachte ademhaling der zieke. Elisabet had gedurende eenige oogenblikken de eenzaamheid gezocht, om hare tranen te verbergen en te bidden. Zij stond aan het venster, en keek naar buiten. Daar bemerkte zij eene mannelijke gedaante, die op het huis toetrad, en de deur wilde openen. De deur was gesloten. Hij klopte aan, doch zoo zacht, dat men het nauwelijks hooren

kon: Elisabet verzocht de waakster, naar de voordeur te gaan, en den vreemdeling te vragen, wat hij wilde. De waakster ging, en liet de kamerdeur op een kier staan.

„Woont vrouw Grant nog hier?” vroeg de vreemdeling vriendelijk, doch op ernstigen toon.

„Ja,” antwoordde de vrouw, „maar,” voegde zij er bij, „zij is gevaarlijk ziek, zoo ziek, dat wij haren dood ieder oogenblik te gemoet zien. Gij kunt haar nu niet spreken.”

„Barmhartige God!” kreet de vreemdeling. Deze woorden werden zoo hard geroepen, dat Elisabet ze hoorde. Haar hart klopte onrustig. Wie was toch die onbekende, die hare moeder zien en spreken wilde? Met inspanning luisterde zij naar het gesprek, dat bij de deur werd voortgezet.

„Ik moet vrouw Grant zien,” sprak de vreemdeling. „Breng mij bij haar”, en meteen opende hij de deur, en wilde het huis binnengaan. De verschrikte vrouw wilde hem tegenhouden. Elisabet was bang, dat al deze beweging hare zieke moeder, die een oogenblik sluimerde, zou wakker maken. Daarom verliet zij stil de kamer, om te vernemen, wat de vreemde man verlangde.

„Elisabet! juffrouw Elisabet!” riep de waakster, toen het jonge meisje nader bij kwam.

„Is dat Elisabet Grant?” vraagde de vreemdeling diep bewogen, en viel buiten kennis op den grond.

„Om Gods wil! Wat moet dat beduiden?” riep de verschrikte waakster. „Wat zullen wij nu met dien vreemden man aanvangen?”

Elisabet was eerst zeer getroffen; maar toen het

licht der lamp, die zij in de hand had, op den bewustelooze viel, herkende zij hem. Bijna was ook zij nedergezonken, doch zij vermande zich, en sprak tot de waakster: „Spoedig, spoedig, water! doch stil, opdat moeder niet wakker wordel!” Toen bevochtigde zij de slapen des vreemdelings, die langzamerhand weder tot bezinning kwam, en zich eindelijk weder oprichtte. Hij keek om zich heen, en liet zijne bliken onderzoekend op de bleeke en beweginglooze Elisabet rusten.

„Ja, ja!” riep hij, „zij is het, mijne lieve Elisabet!” „Karel, Karel, mijn broeder!” riep het meisje, terwijl zij hem in de armen vloog. Broeder en zuster omarmden elkander lang en teeder. Toen echter maakte Karel zich los, en begon luide te klagen: „O mijne moeder! mijne moeder!” Deze woorden bereikten het oor der stervende. Zij ontwaakte, en vraagde: „Elisabet, kind! wat hoor ik? De dochter was bijna niet in staat, zich bedaard te houden, doch trad aan het bed, en vatte de hand van hare moeder, die reeds koud begon te worden.

„Elisabet! wat heb ik gehoord?” vraagde de zieke met flauwe stem. „Mij dunkt, ik hoorde roepen; ik dacht, dat *hij* gekomen was. Lieve Elizabet, heb ik gedroomd?”

„Lieve, lieve moeder”, antwoordde Elisabet, terwijl zij hare moeder kustte, „wie zou hier wezen, wien bedoelt gij?”

„Mijn Karel, antwoordde de stervende; het was mij, alsof ik zijne stem hoorde; maar ik heb gedroomd, niet waar?”

„Liefste moeder, zoudt gij hem kunnen zien; zoudt gij het kunnen verdragen hem te zien?” sprak het meisje.

„Ach, mijn kind, mijn verlangen is zoo groot”, riep de zieke vrouw, „ik heb daarom zoo lang, zoo lang gebeden, en nog vertrouw ik, dat de Heer mij verhooren zal.” Toen ging de deur open, en Karel trad binnen. Elisabet vroeg: „Kent gij hem, moederlief?” „Waar? Wien?” lispelde de stervende half bewusteloos. „Moeder!” sprak Karel met zachte stem, terwijl hij vóór haar nederknielde, en hare koude wang kustte, „lieve moeder, wilt gij mij vergeven?” „Karel, dierbare Karel!” sprak de stervende moeder, terwijl zij hare uitgeteerde armen teeder om zijnen hals sloeg, „ja ik wist het, gij zijt wedergekomen, — gij *moest* komen. Nu kan ik den Heere loven, Die mijn gebed heeft verhoord. Maar ééne vraag eer ik heenga: „Heeft mijn zoon berouw?”

„Lieve moeder! moeder!” riep Karel, en de tranen verstikten zijne stem, „mijn Bijbel en uwe gebeden hebben mij gered! Moeder, ik heb gezondigd tegen den hemel en voor u, en ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden. Wilt, kunt gij mij vergeven?”

„Genoeg, genoeg!” riep de stervende, „het is genoeg!” en haar aangezicht blonk van heilige, hemelsche vreugde. „Ik vergeef u. God zegene u, mijn zoon! Nu ga ik tot mijnen Heer en Heiland. Maar, kinderen, vertelt het aan alle moeders; zegt haar: Bidt voor uwe kinderen; Zijne goedheid duurt in

eeuwigheid!" Nog eenmaal drukte zij haren kinderen de handen, en riep zachtkens: „Hallelujah! Zijne — goedheid — duurt — in eeuwigheid!" Dat waren hare laatste woorden op aarde. Met die woorden was zij heengegaan tot haren Verlosser, daar waar zij met Hem in Zijnen troon zit, en Hem looft en prijst in eeuwigheid!